

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5SŽi/24/2012
Identifikačné číslo spisu:	1008201710
Dátum vydania rozhodnutia:	21.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1008201710.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu EUREA, občianske združenie, so sídlom Tupého č. 25/A, Bratislava, IČO: 30 794 242, zastúpeného Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom so sídlom Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, proti žalovanému Úradu pre verejné obstarávanie, so sídlom Dunajská 68, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného z 31. októbra 2008, č. 139-P/10-2008, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 16. mája 2012, č. k. 2S/217/2008-50, v spojení s opravným uznesením z 19. októbra 2012, č. k. 2S/217/2008-70, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 16. mája 2012, č. k. 2S/217/2008-50 v spojení s opravným uznesením z 19. októbra 2012, č. k. 2S/217/2008-70 p o t v r d z u j e .

Účastnom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom zo 16. mája 2012, č. k. 2S/217/2008-50 Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 31. októbra 2008, č. 139-P/10-2008.

Napadnutým rozhodnutím žalovaný zmenil rozhodnutie úradu č. 223-211/2008 z 10. októbra 2008 o odmietnutí poskytnutia informácie týkajúcej sa zápisu občianskeho združenia C.R.I. tak, že účastníkovi konania (žalobcovi v tunajšom konaní) podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) nesprístupňuje informácie týkajúce sa zápisu občianskeho združenia C.R.I. do zoznamu podnikateľov a že mu sprístupňuje informácie, na ktoré sa nevzťahuje obmedzenie prístupu k informáciám podľa informačného zákona.

Krajský súd vo veci rozhodoval v novom konaní, po tom, ako bol jeho predchádzajúci rozsudok z 20.

októbra 2010, č. k. 2S/217/2008-21 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 15. decembra 2011, sp. zn. 5Sž/3/2011 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to krajský súd, súc viazaný právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v označenom uznesení, rešpektoval upozornenie najvyššieho súdu na absenciu námietky všeobecného a neurčito formulovaného výroku napadnutého rozhodnutia, a na túto jeho vadu (nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia) neprihliadol.

Krajský súd poukázal na právnu úpravu sprístupňovania informácií obsiahnutú v zákone o slobode informácií (najmä § 3, § 11, § 12, § 17, § 18), ako aj na zákon č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“; najmä § 26, § 128, § 129) dospel k záveru, že nemožno priznať relevanciu tvrdeniu žalobcu, že pokiaľ podnikateľ podá žiadosť o registráciu, zákonom určené doklady, pričom nesplnenie tejto povinnosti je sankcionované zastavením konania. Podľa názoru krajského súdu náležitosti a prílohy žiadosti o registráciu ustanovené § 129 zákona o verejnom obstarávaní nemožno stotožňovať s povinnosťou ich predložiť, ide len podmienku zápisu. Či bude podmienka splnená odovzdaním dokladov, o tom rozhoduje podnikateľ, predložiť doklady nie je jeho právnou povinnosťou. Sprístupnenie informácií, ktoré žalovanému poskytlo občianske združenie C.R.I., je preto možné len so súhlasom dotknutej osoby. Vzhľadom na skutočnosť, že dotknutá osoba neudelila súhlas so sprístupnením informácií, ktoré žalovanému poskytla pri jej zápise do zoznamu podnikateľov, žalovaný v súlade so zákonom uvedené informácie nebol oprávnený ani povinný sprístupniť.

Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že pre nedodržanie zákonom ustanovených lehôt na vydanie rozhodnutia v konaní podľa zákona o slobode informácií došlo k vydaniu fiktívneho rozhodnutia (§18 ods. 3), a teda napadnuté rozhodnutie bolo vydané ako nadbytočné, krajský súd skonštatoval, že do dňa vydania napadnutého rozhodnutia, 10. októbra 2008, nenastala fikcia vydania zamietavého rozhodnutia.

V tomto smere krajský súd uviedol, že zákon o slobode informácií osobitne neupravuje otázku postupu správneho orgánu po tom, ako došlo k zrušeniu prvostupňového rozhodnutia v odvolacom konaní. Preto je podľa názoru krajského súdu namieste pristúpiť k aplikácii všeobecného zákona o správnom konaní (§ 22 ods. 1 zákona o slobode informácií), t. j. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Správny poriadok ustanovuje povinnosť správneho orgánu vo veci rozhodnúť do 30 dní od začatia konania, vo zvlášť zložitých prípadoch najneskôr do 60 dní (§ 49 ods. 2 správneho poriadku).

Následne mal za to, že žalovaný po vrátení veci na ďalšie konanie rozhodnutím č. 119-P/09-2008 z 25. septembra 2008 postupoval v súlade so subsidiárne platiacim správnym poriadkom, keď 10. októbra 2008 vydal o žalobcovej žiadosti nové rozhodnutie. Keďže vydanie fiktívneho rozhodnutia spája zákon o slobode informácií s márnym uplynutím lehoty 8 pracovných dní od podania žiadosti o sprístupnenie informácií povinnej osobe, nemohlo mať rovnaké právne následky uplynutie lehoty 8 pracovných dní od zrušenia pôvodného rozhodnutia správnym orgánom druhého stupňa a vrátenia veci na ďalšie konanie.

Žalovaný teda podľa názoru krajského súdu nepochybil, keď rozhodol o rozklade žalobcu tak, že svoje prvostupňové rozhodnutie zmenil, pričom časť informácií žalobcovi poskytol a časť podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobode informácií nesprístupnil.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi a ani žalovanému, ktorý zásadne nemá právo na náhradu trov, právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolanie žalobca. Žiadal rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že žalobe bude v plnom rozsahu vyhovieť. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania, ktoré špecifikoval.

Podľa žalobcu nemožno priznať správnosť záverom krajského súdu o tom, že v dôsledku plynutia času nedošlo k vydaniu fiktívneho rozhodnutia podľa § 18 ods. 3 zákona o slobode informácií. Má za to, že ani správny poriadok rovnako ako zákon o slobode informácií neobsahuje osobitnú právnu úpravu lehoty na rozhodnutie správneho orgánu po tom, ako bolo jeho rozhodnutie zrušené v odvolacom konaní a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Krajský súd v zásade s neznámych dôvodov, úplne formalisticky, zvolil aplikáciu správneho poriadku, ktorý je pre žalobcu nepriaznivejší a má za následok jeho diskrimináciu ako žiadateľa o sprístupnenie informácie. Považuje za nelogické, aby v dôsledku úspešného uplatnenia opravného prostriedku sa lehota na sprístupnenie informácie predĺžila z 8

pracovných dní na 30 až 60 kalendárnych dní.

Spochybní tiež záver o existencii právnej povinnosti občianskeho združenia C.R.I. poskytnúť k žiadosti o zápis do zoznamu podnikateľov podľa zákona o verejnom obstarávaní. Podľa žalobcu je pravdivé tvrdenie, že podnikateľ nemá povinnosť požiadať o zápis do zoznamu podnikateľov; keď tak však urobí, vznikne mu podľa § 129 písm. g/ zákona o verejnom obstarávaní povinnosť poskytnúť zákonom ustanovené doklady, pod sankciou zastavenia konania (§ 130 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní). Neobstojí preto, podľa názoru žalobcu, tvrdenie, že C.R.I. poskytol požadované listinné doklady bez právnej povinnosti.

Žalobca krajskému súdu vytkol, že ignoroval, okrem iného, aj ústavný aspekt veci. Najmä sa nezaoberal otázkou naplnenia materiálnej podmienky pre obmedzenie práva na informácie v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). V tejto súvislosti mal podľa neho súd vysvetliť, prečo sa domnieva, že je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné utajiť informáciu o obsahu úradného spisu vedeného vo veci zápisu podnikateľa do zoznamu vedeného žalovaným. Nevyhnutnosť v demokratickej spoločnosti je totiž základnou podmienkou pre utajenie informácie.

Pripomenul, že zoznam podnikateľov podľa zákona o verejnom obstarávaní je zoznamom podnikateľov oprávnených uchádzať sa o získanie zákazky financovanej z verejných prostriedkov, pričom predloženie potvrdenia o zápise do tohto zoznamu má za následok, že podnikateľ nemusí preukazovať splnenie podmienok účasti vo verejnom obstarávaní. Je preto v demokratickej spoločnosti nevyhnutné, aby verejnosť mala právo oboznámiť sa s obsahom takéhoto úradného spisu. Dodal, že práve občianske združenie C.R.I. v čase, keď sa s potvrdením o zápise do zoznamu úspešne zúčastnilo verejného obstarávania, nemalo podľa verejne dostupných registrov živnostenské oprávnenie, a teda nespĺňalo základnú podmienku účasti vo verejnom obstarávaní.

Ďalej žalobca spochybnil nerozpornosť a dôveryhodnosť rozsudku krajského súdu vo vzťahu k jeho predchádzajúcemu rozhodnutiu vo veci, rozsudku z 20. októbra 2010, č. k. 2S/217/2008-21, v ktorom krajský súd skonštatoval nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, pričom v tu napadnutom rozsudku sa touto vadou vôbec nezaoberal. Zdôraznil, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia, a to aj jeho výroku, je vadou, na ktorú musí súd prihliadať ex offio, a teda musí napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť. Nepreskúmateľné rozhodnutie logicky nemôže meritórne preskúmať vôbec, inak by nebolo nepreskúmateľné, a to bez ohľadu na dôvody uvádzané v žalobe.

Žalovaný sa vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu nestotožnil s jeho názorom, že občianske združenie C.R.I. poskytlo požadované listiny na základe právnej povinnosti. Je právom každého podnikateľského subjektu požiadať o zápis do zoznamu podnikateľov vedeného žalovaným. Následne nemôže byť povinnosťou každého podnikateľského subjektu predložiť doklady požadované podľa § 129 zákona o verejnom obstarávaní. Jediná povinnosť vyplývajúca z citovaného zákona je povinnosť písomne oznámiť úradu zmenu údajov uvádzaných v žiadosti a doložiť aktuálny doklad preukazujúci zmenu v lehote 30 dní (§ 132 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní). Táto povinnosť sa vzťahuje len na už zapísaných podnikateľov.

Zastavenie konania o žiadosti o zápis do zoznamu z dôvodu, že nespĺňa požadované náležitosti, nemožno považovať za sankciu. Predložené prílohy sú vrátené podnikateľovi a on môže o zápis do zoznamu podnikateľov opätovne požiadať. Preto s dokumentmi, ktoré sú prílohou žiadosti o zápis do zoznamu podnikateľov treba nakladať v súlade s § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobode informácií. Združenie C.R.I. vyjadrilo nesúhlas s poskytnutím informácií a dokladov, žalovaný sprístupnil len tie doklady, na ktoré sa obmedzenie vyplývajúce z § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobode informácií nevzťahuje.

Čo sa týka ďalšej povinnosti podnikateľa zapísaného do zoznamu preukazovať splnenie podmienok účasti vo verejnom obstarávaní, žalovaný dal do pozornosti, že potvrdenie o zápise v zozname podnikateľov oprávňuje podnikateľa preukázať vo verejnom obstarávaní splnenie podmienok účasti týkajúce sa osobného postavenia podľa § 26 ods. 2 koná o verejnom obstarávaní. Na účasť vo verejnom obstarávaní však verejný obstarávateľ, resp. obstarávateľ ustanovuje aj podmienky účasti týkajúce sa finančného a ekonomického postavenia a doklady na ich preukázanie podľa § 27 zákona o verejnom obstarávaní a technickej spôsobilosti alebo odbornej spôsobilosti a doklady na ich preukázanie podľa §§ 28 až 30 zákona o verejnom obstarávaní.

Vo vzťahu k lehote na rozhodnutie po tom, ako bolo odvolacím orgánom zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie, žalovaný vyslovil názor, že v tomto prípade nie je možné aplikovať analogicky § 17 ods. 1

zákona o slobode informácií, ale správny orgán sa bude riadiť lehotami ustanovenými v správnom poriadku. Preto nevidí pochybenie v tom, že po vrátení veci na ďalšie konanie (rozhodnutie z 25. septembra 2008, č. 119-P/09-2008) postupoval v súlade s § 49 správneho poriadku a 10. októbra 2008 vydal nové rozhodnutie vo veci. Podľa žalovaného, nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že aplikáciou § 49 správneho poriadku dochádza k poškodeniu žiadateľa o informáciu, pretože jednoduchých veciach rozhodne správny orgán bezodkladne.

Výrok napadnutého rozhodnutia je podľa žalovaného v absolútnom súlade s § 47 ods. 1, 2 správneho poriadku. Obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo. Výrok rozhodnutia, ktorým sa nesprístupňujú žiadateľom požadované informácie nemôže zároveň tieto informácie konkretizovať, keďže v takom prípade by výrok rozhodnutia fakticky sprístupňoval informácie, ktorých sprístupnenie § 11 zákon o slobode informácií zakazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Z administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím zmenil rozhodnutie úradu č. 223-211/2008 z 10. októbra 2008 o odmietnutí poskytnutia informácie týkajúcej sa zápisu občianskeho združenia C.R.I. tak, že účastníkovi konania podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobode informácií nesprístupňuje informácie týkajúce sa zápisu občianskeho združenia C.R.I. do zoznamu podnikateľov, a že mu sprístupňuje informácie, na ktoré sa nevzťahuje obmedzenie prístupu k informáciám podľa informačného zákona.

V odôvodnení rozhodnutia o. i. uviedol, že účastníkom konania požadované informácie, resp. dokumenty, konkrétne žiadosť o zapísanie do zoznamu podnikateľov a doklady podľa § 26 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, boli úradu ako povinnej osobe v zmysle § 2 zákona o slobode informácií odovzdané občianskym združením C.R.I., a to v súvislosti so zápisom tohto občianskeho združenia do zoznamu podnikateľov.

Vzhľadom na skutočnosť, že tieto informácie boli úradu odovzdané osobou, ktorá nemá status povinnej osoby v zmysle § 2 zákona o slobode informácií, úrad podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobode informácií listom z 29. septembra 2008 vyzval občianske združenie C.R.I. na udelení súhlasu na sprístupnenie informácii požadovaných účastníkom konania.

Občianske združenie C.R.I. listom z 02. októbra 2008 úradu oznámilo, že so sprístupnením informácií týkajúcich sa zápisu občianskeho združenia C.R.I. do zoznamu podnikateľov nesúhlasí. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť úrad v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobode informácií nesprístupnil účastníkovi konania informácie, ktoré boli občianskym združením C.R.I. v súvislosti so zápisom do zoznamu podnikateľov odovzdané úradu.

Informácie tvoriace súčasť spisu, ktorý sa týka zápisu občianskeho združenia C.R.I. do zoznamu podnikateľov, ktoré nemajú status informácií v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobode informácií, úrad účastníkovi konania podľa § 16 zákona o slobode informácií sprístupnil a v prílohe rozhodnutia účastníkovi konania zaslal ich fotokópie.

Zákon o slobode informácií v podrobnostiach upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám (§ 1). Obmedzenia práva na slobodný prístup k informáciám sú upravené v ustanoveniach § 8 až § 13 tohto zákona, pričom najvyšší súd sa bude zaoberať obmedzením na prístup k informáciám podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ slobode informácií, ktoré je v predmetnej veci sporné.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobode informácií povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak jej bola odovzdaná osobou, ktorej takú povinnosť zákon neukladá a ktorá na výzvu povinnej osoby písomne oznámila, že so sprístupnením informácie nesúhlasí. Ak na výzvu povinnej osoby neodpovie osoba oprávnená udeliť súhlas na sprístupnenie informácie do siedmich dní, predpokladá sa, že so sprístupnením informácie súhlasí. Na tieto následky musí byť osoba vo výzve upozornená,

Ustanovenie písmena a/ sa nepoužije, ak ide o informácie, ktoré sa získali za verejné financie, alebo ak sú to informácie týkajúce sa použitia takých prostriedkov, alebo ak ide o informácie o nakladaní s majetkom štátu alebo majetkom obce (§ 11 ods. 2 zákona o slobode informácií).

Dotknutou informáciou v prejednávanej veci sú údaje o občianskom združení C.R.I. vedené v zozname podnikateľov Úradu pre verejné obstarávanie podľa § 128 a nasl. zákona o verejnom obstarávaní.

Podľa § 128 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní úrad vedie zoznam podnikateľov, ktorí preukázali spôsobilosť na uzavieranie zmlúv alebo rámcových dohôd vo verejnom obstarávaní a ktorí o zapísanie požiadali. Podnikateľ vo verejnom obstarávaní preukazuje splnenie podmienok účasti vo verejnom obstarávaní podľa § 26 údajmi a dokladmi, zapísanými v zozname podnikateľov.

Podľa § 128 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní zoznam podnikateľov je verejne prístupný zoznam, do ktorého môže každý nazrieť a robiť si z neho výpisy. Údaje zo zoznamu podnikateľov podľa § 131 písm. a/ až d/ uverejní úrad na svojej internetovej stránke.

Podľa § 130 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní ak žiadosť nespĺňa všetky požadované náležitosti, úrad vyzve podnikateľa, aby ich v určenej lehote doplnil. Ak ich podnikateľ v určenej lehote nedoplní, úrad konanie zastaví a žiadosť mu s prílohami vráti.

Zákon o verejnom obstarávaní pritom neukladá povinnosť podnikateľským subjektom požiadať o zápis do zoznamu podnikateľov podľa § 128 a nasl. zákona o verejnom obstarávaní. Zápis je fakultatívny a smeruje k uľahčeniu administrácie verejných obstarávaní.

Listiny požadované ako povinná príloha žiadosti podľa § 129 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní slúžia na osvedčenie údajov o podnikateľovi, ktorý sa rozhodol požiadať o zápis a majú rovnaký režim ako žiadosť, t. j. vo vzťahu k zoznamu podnikateľov nezakladajú podnikateľovi povinnosť ich predloženia. Preto v prípade nepredloženia listiny, alebo jej nedostatku, ktorý žiadateľ neodstráni, úrad ho

do zoznamu nezapíše - konanie zastaví a listiny, ktoré bol doručil mu vráti (§ 130 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní).

Správne uviedol žalovaný, že zastavenie konania nemožno vnímať ako sankciu za nesplnenie zákonom uloženou povinnosťou. Ide o následok nedostatku procesných podmienok pre to, aby úrad rozhodol o tom, či sú splnené hmotnoprávne predpoklady pre zápis do zoznamu, t. j. či podnikateľ spĺňa podmienky účasti vo verejnom obstarávaní podľa § 26 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní (pozri § 130 ods. 3 zákona o verejnom obstarávaní). Takáto sankcia by bola navyše nelogická, pretože nemotivuje žiadateľa na predloženie úplnej žiadosti, nepredstavuje preňho hrozbu majetkovej alebo inej ujmy v dôsledku nesplnenia si povinnosti. Zastavenie konania o žiadosti o zápis do zoznamu podnikateľov nevylučuje podnikateľa z účasti na verejnom obstarávaní.

Preto vo vzťahu k zoznamu podnikateľov vedenému žalovaným podľa § 128 a nasl. zákona o verejnom obstarávaní je podnikateľ vždy osobou, ktorej zákon neukladá povinnosť odovzdať informácie - listiny podľa § 129 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní. Tieto sú odovzdávané na báze dobrovoľnosti, ktorou sa spravuje celý proces zapisovania do tohto zoznamu. Následne sú informácie nachádzajúce sa v zozname podnikateľov informáciami podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobode informácií a bez výslovného alebo taciálneho súhlasu dotknutej osoby nemôžu byť ďalej sprístupnené.

Najvyšší súd považuje námietku žalobcu vo vzťahu k záverom krajského súdu o lehotách pre vydanie nového rozhodnutia o žiadosti o sprístupnenie informácií za irelevantnú. V tu prejednávanú veci totiž došlo k faktickému vydaniu rozhodnutia o žiadosti žalobcu, preto neexistuje legitímna potreba pre fiktívne rozhodnutie podľa § 18 ods. 3 zákona o informáciách. Rozhodnutie, ktoré bolo povinnou osobou vydané, hoci aj po lehote na vydanie rozhodnutia (§ 17 zákona o slobode informácií), má vždy pred fiktívnym rozhodnutím prednosť.

Konštrukcia fiktívneho rozhodnutia slúži na ochranu práv a právom chránených záujmov žiadateľa o informáciu v prípade úplnej nečinnosti povinnej osoby. Účelom zavedenia inštitútu fiktívneho rozhodnutia (§ 18 ods. 3 a § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií) poskytnúť ochranu tomu, kto sa obrátil so žiadosťou na povinnú osobu o sprístupnenie informácií, nie „legalizovať“ nečinnosť povinných osôb pri rozhodovaní o žiadostiach podľa tohto zákona. Fikcia rozhodnutia vlastne predstavuje reálnu neexistenciu rozhodnutia a s prihliadnutím na účel zákona sa má aplikovať táto možnosť iba potiaľ, pokiaľ nebolo vo veci vydané vecné rozhodnutie.

Zákon o slobode informácií má slúžiť predovšetkým ako nástroj spoločenskej kontroly. Preto ak rozhodnutie o žiadosti o informáciu bolo vydané, „fiktívne rozhodnutie“ sa stáva bezpredmetným. V opačnom prípade by dochádzalo k situáciám, kedy by sa rozhodnutie zrušilo iba pre to, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré však vzhľadom na už prejavenu správnu úvahu reálne neprivodia iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre žiadateľa informácie. Formálne zopakovanie administratívneho konania nepredstavuje pre žalobcu vo vzťahu k skutkovej stránke veci reálnu možnosť dosiahnuť priaznivejšie rozhodnutie (k tomu pozri bližšie R 122/2003). Najvyšší súd v žiadnom prípade nepopiera právo žalobcu na informácie, avšak je nevyhnutné, aby toto právo bolo uplatňované účelne (nie účelovo) a efektívne, a to nielen vo vzťahu k povinným osobám, ale i vo vzťahu k súdu. V opačnom prípade ide zo strany žiadateľov skôr o zneužívanie práva, kedy je toto právo zámkou pre formalistické a bezúčelné spory.

Zároveň lehota, v ktorej napadnuté rozhodnutie bolo vydané nemala v prejednávanú veci vplyv na jeho zákonnosť.

Predmetom súdneho preskúmania v správnom súdnictve je zákonnosť rozhodnutia (nie jeho vecná správnosť), preto má včasný, správny a úplný formulovanie žalobných dôvodov zásadný význam. Táto požiadavka na žalobcu je v správnom súdnictve o to významnejšia, že podľa § 250h ods. 1 OSP je súd viazaný rozsahom žaloby od jej podania a žalobca uplynutím dvojmesačnej lehoty od doručenia napadnutého rozhodnutia správneho orgánu nemá možnosť žalobné dôvody rozširovať.

Zo žaloby musí byť pre súd jasné a zrozumiteľné, aké žalobné dôvody uvádza žalobca na podporu svojho tvrdenia podľa § 247 ods. 1 OSP, že dotknutým rozhodnutím bol na svojich právach ukrátený. Súd nemôže z vlastnej iniciatívy za žalobcu nahradiť žalobné dôvody ani sám nevyhľadáva ďalšie možné vady napadnutého rozhodnutia.

Žalobca sa vo svojej žalobe ako na dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutie sústredil na lehoty pre vydanie rozhodnutia, rozsah poskytnutej informácie a nedôvodnosť nesprístupnenia informácií z registra podnikateľov vedeného žalovaným, pretože podľa žalobcu nešlo o informácie podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobode informácií.

Preto pokiaľ žalobca uvádza, že „nepreskúmateľnosť rozhodnutia je vadou, na ktorú musí súd prihliadať ex offo, a teda musí napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť“, považuje najvyšší súd za potrebné upozorniť, že úprava konania v správnom súdnictve je striktnejšia než všeobecná úprava občianskeho súdneho konania. Je pravda, že v zmysle § 250i ods. 3 OSP pri preskúavaní zákonnosti a postupu správneho orgánu správny súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, avšak toto zákonné ustanovenie je nutné vykladať v spojení s § 250h OSP, pretože žaloba v správnom súdnictve vymedzuje nielen rozsah preskúavania napadnutého rozhodnutia, ale aj dôvody jeho tvrdenej nezákonnosti.

Následne teda platí, že súd v správnom súdnictve pri preskúavaní zákonnosti a postupu správneho orgánu prihliada predovšetkým na tie vady konania pred správnym orgánom uvedené v žalobe, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Pri aplikácii ustanovenia § 250i ods. 3 OSP správny súd nad rámec žaloby prihliada len na tie vady konania pred správnym orgánom, včítane väd procesných, ktoré mohli mať za následok ujmu na právach účastníka konania.

Hoci námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia žalobca vo svojej žalobe nevzniesol, krajský súd sa ňou vo svojom skoršom rozsudku z 20. októbra 2010, č. k. 2S/217/2008-21 zaoberal a svoj rozsudok, ktorým napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ a ods. 3 OSP, na ňom postavil, pričom vo výroku použité ustanovenia § 250j ods. 3 OSP vôbec neodôvodnil. Žalobca zrejme opomenul, že práve tento postup krajského súdu, spočívajúci v prekročení právomoci preskúavať zákonnosť napadnutého rozhodnutia čo do dôvodov nezákonnosti ako aj nedostatok odôvodnenia v tomto smere, bol dôvodom, pre ktorý najvyšší súd uznesením z 15. decembra 2011, sp. zn. 5Sž/3/2011 tento rozsudok zrušil a vec krajskému súdu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bol vydaný tu odvolaním napadnutý rozsudok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo svojom zrušujúcom uznesení z 15. decembra 2011 sp. zn. 5Sž/3/2011 poukázal na to, že z obsahu spisového materiálu žalovaného nesporne vyplýva, že žalovaný v prílohe svojho zmeňujúceho rozhodnutia zaslal žalobcovi fotokópie dokumentov týkajúce sa zápisu občianskeho združenia C.R.I. do zoznamu podnikateľov, na ktoré sa nevzťahuje režim nesprístupnenia podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobode informácií. Jasne teda konštatoval, že niet sporu o tom, aké informácie boli žalobcovi poskytnuté bez ohľadu na výrok rozhodnutia a že niet zákonného dôvodu na jeho zrušenie pre nepreskúmateľnosť.

Skutočnosť, že krajský súd vo svojom prvom rozsudku žalobe žalobcu vyhovel a napadnuté rozhodnutie pre nepreskúmateľnosť zrušil, nezakladá dôvod pre spochybňovanie nového rozsudku krajského súdu vo veci. Rozhodne nemožno skonštatovať jeho nedôveryhodnosť. Čo sa týka žalobcom tvrdenej rozpornosti, táto vyplýva z vyššie uvedenej skutočnosti, t. j., že prvý rozsudok krajského súdu bol z dôvodu prekročenia preskúavacej právomoci zrušený, pričom v novom konaní bol krajský súd viazaný právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v uznesení z 15. decembra 2011, sp. zn. 5Sž/3/2011 (§ 250ja ods. 4 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s odôvodením rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 2 v

spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), že sprístupnenie informácií, ktoré žalovanému poskytlo občianske združenie C.R.I., je možné len so súhlasom dotknutej osoby a že vzhľadom na skutočnosť, že dotknutá osoba neudelila súhlas so sprístupnením informácií, ktoré žalovanému poskytla pri jej zápise do zoznamu podnikateľov, žalovaný v súlade so zákonom uvedené informácie nebol povinný ani oprávnený sprístupniť.

Pokiaľ ide úvahy žalobcu týkajúce sa konania podľa zákona o verejnom obstarávaní, tieto sú podľa názoru najvyššieho súdu vo vzťahu k žiadosti o poskytnutie informácie bez právneho významu.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 16. mája 2012, č. k. 2S/217/2008-50 (v spojení s opravným uznesením z 19. októbra 2012, č. k. 2S/217/2008-70) bol vydaný v súlade so zákonom, krajský súd sa v ňom náležite vysporiadal s námietkami vznesenými v žalobe a v ich rozsahu napadnuté rozhodnutie preskúmal, pričom jeho skutkové a právne závery sú správne, a preto tento rozsudok krajského sudu potvrdil podľa § 250ja ods. 3 OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.